

MĚSÍČNÍK BUBENEČSKÉ FARNOSTI

PROSINEC 2022 087

GOTHARD

✚ubeneč

Vážení a milí farníci, nemám to ve zvyku, ale poznámku k letošnímu prosincovému Gothardovi jsem si poznamenal před rokem, když jsem se vracel z vlakové zastávky Podbaba, kde jsem v chladu čekal na příjezd spoje z Masarykova nádraží do Roudnice nad Labem, v němž skauti ve speciálně upraveném kupé převázeli betlémské světlo. Šel jsem pro něj asi po šesti letech: předchozí roky jsem buď nemohl, anebo to bylo logisticky pro mě trochu složitější. Vzal jsem si z domova vyčištěnou olejovou lampu s krytem, zastavil se cestou v kostele pro tenkou svíčku, abych měl čím přenést světlo ze zdroje do svého svítidla, a spěchal jsem, abych nepřišel pozdě. Cestou mě napadla logická otázka, jestli mám s sebou i nějakou rezervu, kdyby to jedno světlo zhaslo, a protože mě již tlačil čas, nebylo mnoho variant na vyřešení tohoto katastrofického scénáře. Cestou po ulici Jugoslávských partyzánů se zastavit v některém ze dvou květinářství, která budu míjet, a koupit hřbitovní lampu se svíčkou a u vlaku rozsvítit obě světla. Bude to trochu náročnější na přesun, foukal větrík a teplota byla kolem nuly, ale vzhledem k nedostatku času to bylo jediné řešení, které mě napadlo. Po mnoha letech jsem cítil takové zvláštní napětí, v němž se mísilo několik otázek. Od čistě pragmatických typu „Stihnu vlak včas?“ anebo „Zvládnu to přinést na faru, aniž by mi to zhaslo?“ přes ty infantilně naivní „Kdoví, kolik nás bude u vlaku na betlémské světlo čekat?“ až po závažné pochybnosti s duchovním přesahem: „Pro koho to vše vlastně dělám?“, „Bude mít dnes ještě někdo o betlémské světlo zájem?“ Jakkoli to ze své výchozí stanice vlak neměl daleko, měl zpoždění asi tři minut, kromě mě tam postával jeden pán známý od vidění, patrně přišel pro světlo pro Sv. Matěje na kopci

v Dejvicích a postarší paní, zmateně pobíhající s obyčejnou svíci v ruce, která v dané situaci nemohla být pro přenos světla dostačující.

Vlak přijel, vyběhli z něho dva skauti, zapálili světlo nás tři, my jsme se vzájemně pozdravili, paní jsem nabídl, kam může přijít, kdyby jí ta svíčka zhasla, a každý jsme se vydal vlastní cestou. Trvalo to do Bubenče neskutečně dlouho, musel jsem si i přes to, že jsem měl dobrou lampu, hlídat, aby plamen nezhasl anebo aby se mi z ní nevyllil olej. Vzpomněl jsem si na ten rozdíl mezi stávající dobou a devadesátkami minulého století, kdy se k nám betlémské světlo z Rakouska vezlo poprvé. Na ty davy nadšených lidí, křesťanů i jinověrců, věřících i ateistů, kteří o Vánocích chtěli mít doma i nějakou symboliku, co by jim připomínala duchovní rozměr samotné přípravy i připravenosti na příchod Světla do našich životů, bdění, trampoty i nejistotu, která první příchod Krista na tento svět mezi lidstvo provázela.

Proč vlastně mizí tradice, které mají obsah a při nichž můžeme jako jednotlivci, páry, ale i jako rodiny společně zažít nejen hotovou radost, ale i proces péče, k níž patří rovněž obavy, proces udržování světla, k němuž možná patří i několikadenní střídání rodinné hlídky? Proč jsme i Vánoce a věci Boží začali brát konzumně, jako něco, co již někdo někde někdy připravil, a my jen přijdeme do kostela, abychom si z toho vzali?

Žádné davy, ba dokonce ani žádné rodiny se k nabízenému betlémskému světlu v našem kostele loni nehrnuly. I když by ten čas, za který by bylo potřebné udržet hořící světlo bez zhasnutí, jakož i vzdálenost mezi kostelem a vzdáleným domovem byla patrně kratší, než jsem měl z Podbaby pěšky na svatogothardskou faru.

Letos budu u vlaku betlémské světlo vyhlížet opět. Ta neznámá paní, která o sobě říkala, že není pokřtěná, ale cítí z toho světla doma Boží energii, si totiž pro to světlo nakonec do našeho kostela přišla. A ptala se, jestli by mohla přijít i za rok. Nevím, kdo to je. Ale budu ji čekat. A to světlo ji chci zprostředkovat opět...

P. Milos

Duchovní cvičení

Náš rok v semináři je mimo jiné okořeněn i různými duchovními cvičeními, která s sebou přináší prostor ticha a klidu, kdy je jediným bodem zájmu setkání s Bohem v modlitbě.

Prvními jsou exercicie, ty jsou zpravidla úplně prvním programem, kde se setkává celý seminář na začátku formačního roku. Už řadu let se jezdí na osvědčené místo – do kláštera Naší Paní nad Vltavou, kde žije komunita sester trapistek přijímající hosty v zvláštní budově svého rozsáhlého komplexu. Zde v druhé půlce září strávíme týden v tichu, výjimkou jsou pochopitelně kromě liturgie rozhovory s kněžími, se sestrami; pokud má dotyčný zájem strávit část odpoledne manuální prací; a promluvy exercitátora. Ty jsou většinou dvě během dne a slouží především jako zdroj inspirace pro vlastní reflexi a modlitbu. Večer pak bývá ještě společné setkání, kde se můžeme vrátit k promluvám nebo k tomu, co jsme prožili během dne.

Rekolekce jsou svým charakterem obdobou exercicií s tím rozdílem, že trvají pochopitelně kratší dobu, v semináři je máme průměrně jednou za měsíc. Vzhledem k našim studijním povinnostem jsou zpravidla vázány na víkendy nebo státní svátky. Většinou do nich vstupujeme v pátek večer a končíme během nedělního dopoledne. Často se nabízí chápat rekolekce jako možnost dospat spánkový deficit nebo během klidného dne dodělat potřebnou práci. To by bylo ale velké nepochopení, naopak máme snahu si více hlídat spánek v týdnu před rekolekcí, abychom na ní byli odpočatí. Protože víkend uteče rychle a modlitba je často cokoli, jen ne odpočinek.

Během zkouškového období si pak každý individuálně vyhradí celý jeden den, který sám prožije jako osobní rekolekci. Její přípravu a průběh pak reflektuje s jedním ze spirituálů a sekundárním cílem této aktivity je i získání zkušenosti, abychom si byli schopni takové dny pro sebe připravit, až jednou budeme sami kněžími.

No a dvakrát ročně, během adventu a v době postní, pořádáme my sami duchovní obnovu pro mladé muže zvenčí, kteří tak mají možnost strávit víkend v klidu semináře. Tato již tradiční akce nese název Tammim a její organizaci mají na starosti vždy dva ze seminaristů, nicméně na jejím konání nesou svůj díl práce úplně všichni.

Milí farníci,

všechny vás moc zdravím z Kunratic a rád bych se s vámi podělil o radost z jedné farní akce.

V neděli 30. října odpoledne jsme ve farnosti uspořádali Bál svatých. Ve dnech, kdy na nás ze všech stran koukaly vydlabané dýně a slavil se Halloween, rozhodli jsme se tento podzimní čas oslavit trochu jinak. V blízkosti Slavnosti všech svatých a Vzpomínky na všechny věrné zemřelé jsme uspořádali akci, při které jsme mohli oslavovat příslib života věčného v nebeském království ve společenství svatých.

Vstupenka na bál nebyla potřeba, protože, jak bylo uvedeno na plakátu akce, vstup do nebe byl již zaplacen. Což bylo doplněno úryvkem z Janova evangelia: „Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozemého Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“

Kromě přehledky svatých (nebyl snad nikdo, kdo by nepřišel v převleku za nějakého svatého včetně atributu) se tančilo, soutěžilo v soutěži Kde domov můj, modlilo za zemřelé a pro děti byla připravena piňata i dílna svatého Josefa.

Listopad končí a začíná chladný prosinec. A snad by se tak mohlo možná zdát, že i oslava příslibu věčnosti byla jen otázkou jednoho podzimního odpoledne. Nastává však měsíc, během něhož se budeme připravovat na oslavu Pánova příchodu na svět, aby pak ke konci roku mohla vypuknout radost z Pánova narození. Vracíme se tak vlastně trochu před onu oslavu svatých, protože díky tomu, že Pán přišel mezi nás v lidském těle, mohla začít jeho výkupná mise, která nám otevřela bránu do nebe.

Přeji nám všem, aby v nás radost, kterou budeme kolem vánočních stromků, betlémských jeslí a kostelních oltářů při bohoslužbách za několik týdnů prožívat, byla právě kvůli tomu, že se Bůh stal tak malým a zranitelným, abychom my jedinou mohli být s ním v nebi tak velkými.

Jakub

Milada

Modlitbu za Česko v bubenečské farnosti doprovází jak vrcholní představitelé české a moravské církve, tak i nejvyšší státní představitelé České republiky:

Mons. Jan Graubner
arcibiskup pražský a primas český

V Praze dne 1. 11. 2022

Sestry a bratři, aktivní účastníci Modlitby za svět,

srdečně zdravím každého z vás a děkuji za víru, s níž předkládáte Bohu své modlitby, a za lásku k lidem celého světa, jejichž dobro hledáte. Tento měsíc myslíte na naši zemi. Snad můžeme myslet na jeden z úkolů církve u nás. Katolická církve by jistě měla navazovat na tradice a nově je zpřítomňovat, na druhou stranu by měla i být mýtí, které nejsou zakotvené v realitě. Při zamýšlení nad naším národem a státem mně přišly na mysl například tyto:

- Prý jsme hlobučí povahy. No, vyvráždít na úsvitu zaznamenaných dějin významný rod včetně žen a dětí s hlobučím přístupem přišli společného nemá. Slavníkové svatý Vojtěch přežil, protože v době nájezdu vemožbó byl právě podruhé v cizině. Náhoda nebo řízení Boží?
- Husiti se prý nebalí údajně bojovat proti přesile a šlo jim o spravedlivou věc. No, proti přesile opravdu bojovali, o své věci byli přesvědčeni. Ale je křesťanské masakrovat řeholníky i řeholnice, vypalovat kláštery, kostely a hrady? Navíc, málokdy bylo toto území na vrcholu evropské kultury, jako za Otce vlasti Karla IV. V tomto ohledu jsme byli vrzení zpět.
- Za Habsburků jsme prý upěli. Pravda, nejdůležitější záležitosti se rozhodovaly ve Vídni, ale barokní venkov, města i například univerzita zde v Praze prosperovaly. Mimochodem, kdo z větší části zaplatil výstavbu Národního divadla?
- Prý v tlaku vyhýbáme pátéře. Inu, jak kdo. Za nacistů se nesehnal například Pater Josef Štemberka nebo méně známý skvělý augustiniánský kněz, František Schubert, který roku 1942, ve čtyřicetých dvou letech zemřel v Sachsenhausenenu. A za komunistů si mnozí odseděli léta těžkého kriminálu, jiní byli umučeni, jako farář Josef Toufar.
- Prý jsme země ateistů. Ani to z mé zkušenosti nesedí. Ostatně i v posledním sčítání lidu se k ateismu přihlásilo pouhých 555 lidí. A jeden zkušený pražský lékař mi řekl: „Nikdo neumírá jako ateista“.

Nebojme se opustit nepotřebné mýty o naší národní povaze, historii a současnosti. Majáku, které nám i v terméjských časech svítí na cestu, má církve dostatek. A tím světlem si můžeme být i my sami navzájem. V tomto duchu se rád připojuji k modlitbám za naši vlast a všem žehnám.

+ Jan Graubner
arcibiskup pražský a primas český

Archibiskupství pražské, Hradčanské náměstí 56/16, 119 02 Praha 1 – Hradčany, CZ,
e-mail: sekretar.graubner@tpha.cz, tel. +420 220 392 111, www.apha.cz

Prezident
republiky

V Praze dne 31. srpna 2022

Drazí,

lidé moderního věku nabyli přesvědčení, že jen čin může něco změnit, rozhodnout. Opomenuto zůstává benediktské heslo Ora et labora, modli se a pracuj.

Politici představitelé jednájí. Někdy ku prospěchu celku, jindy, žel, k vlastnímu užtku. V čase, kdy šílenství války zachvácuje svět, znamená soustředění se výhradně na čin hrozbu oddělení a ztráty účtu k lidskému životu.

Proto je nesmírně cenné, že provázíte představitelé států i celé národy modlitbou. Dobrý čin tak získává svou duchovní oporu. Zároveň modlitbou vnášíte apel za mír, což je mimořádně důležité. Mír se stal pro mnohé cizím slovem, je odmítán a zatracován. Ale mír, to je pokoj, po kterém volá Kristus v Evangelii.

Děkuji proto za vaši modlitební aktivitu. A přeji vám, at se naplní bibliká slova: „Nechť se ti líbí slova mých úst i smýšlení mého srdce.“

Miloslav Keman

Všichni jsme pozváni k zodpovědnosti za tento svět. Hovoří o tom opakovaně i papež František, který v encyklice Laudato si mimo jiné píše: *„My křesťané jsme navíc povoláni přijímat svět jako svátost společenství, jako způsob, jak se o něj dělit s Bohem a s bližním v globálním měřítku.“* Tato Františkova slova nás vybízí k zodpovědnosti a péči o vše kolem nás, včetně vztahu a sociálních vazeb mezi lidmi, státy a národy.

Hluboce si vážím každého z vás, kdo jste přijali tento důležitý úkol a již 34 měsíců se společně scházíte a modlíte se za jednotlivé státy a vyprošujete dobro jejich obyvatelům. Oceňuji systematicčnost a upřímnou snahu na nikoho ve světě nezapomenout. Modlitba je náš společný a mocný nástroj, při kterém se nemusíme spoléhat na vyjednávací a diplomatické schopnosti různých státníků a politiků, ale spoléháme se na našeho Pána, u kterého máme jistotu, že nebudeme oslyšeni. Prosím vás tedy, abyste ve svém modlitebním úsilí vytrvali. Zvlášť v dnešní chvíli se do děje to nesmírně důležité. K tomu vám žehnám.

+ Tomáš Holub, biskup plzeňský

prof. PhDr. Petr FIALA, Ph.D., LL.M.
předseda vlády České republiky

Praha, 7. listopadu 2022

Vážený pane doktore, vážení přátelé,

rád bych vám poděkoval za váš seriál duchovních večerů, které věnujete jednotlivým částem světa a modlíte se za jejich mír a bezpečí.

Žijeme v těžkých časech. Do Evropy se vrátila nespravedlivá válka. Je hnáná nenávistí, pýchou a pošestlou vírou v nadřazenost jednoho národa, který si osobuje právo rozhodovat o životě jiných. Není to poprvé, co se tato podoba zla objevuje ve světových dějinách. Tentokrát ovládla Rusko, které terorizuje nevinné lidi. Bere jim domovy, jejich blízké, ohrožuje jejich děti. Bere jim svobodu, důstojnost i hole životy. O život už zbytečně přišly desítky tisíc lidí.

Váš dnešní večer je věnován Česku – zemi, která je našim domovem a které mám tu čest sloužit jako předseda vlády. Naši společenosti se válka netýká přímo, ale i my pocítujeme její důsledky, se kterými se musíme vyrovnávat. Mnoho lidí má strach. Obávají se toho, co přijde, bojí se o dobrou budoucnost. Je to pochopitelné. Lidé ztrácejí své jistoty a těžko si zvykají na návrat nepředvídatelnosti do našich životů. Válka je blízko, objevují se hrozby použití jaderných zbraní, bezpečí není zdaleka tak samozřejmé, jak si ještě donedávna mnozí mysleli.

Rok 2022 si budeme pamatovat jako rok válečných zločinů. Připneš nám ale také poučení. Připomínám vám, co je v životě důležité a co nás naopak zbytečně zatěžuje. Že největší štěstí nám nepřináší materiální bohatství, ale skutečné hodnoty, jako je třeba pocit společenství, důvěry a pomoci lidem, kdo jsou v nouzi. Naplňuje mě nadějí, když každý den vidím, jak lidé v Česku pomáhají lidem zasaženým válkou – posílají dary a peníze, nabídlí uprchlíkům své domovy, často za cenu vlastního nepohodlí.

Významný spisovatel a křesťanský myslitel C. S. Lewis se na konci čtyřicátých let dvacátého století vyrovnával s érou nejistoty jaderného věku, což byla pro lidstvo zcela nová zkušenost. Lewis chtěl, aby se lidé nenechali paralyzovat strachem, aby tvář v tvář novému nebezpečí nepřestali žít normální život, aby neztratilí sami sebe. Doslova napsal: *„Pokud nás všechny má zničit atomová bomba, tak at nás, až přijde, zastihne při rozumných a lidských činnostech, a ne jako schoulené vyděšené ovce myslící na bomby.“* Ano, nebezpečí a nejistota nás nesmějí ochromit. Musíme si zachovat svou vnitřní svobodu. Nesmíme se bát. Zlo totiž nevyhraje, dokud neovládneme naši mysl.

Přeji si, abychom tvář v tvář nebezpečí, kterým jsme vystaveni, nikdy nepochybovali o tom, že máme a musíme stát na straně dobra. Abychom nepřestali dělat to, co je správné. A modlím se za to, abychom s důvěrou a beze strachu zvládli výzvy, které nám život přináší. Vaše modlitby k tomu nepochybně přispějí.

Se srdečným pozdravem

Petr Fiala

Co může udělat pro mír ve světě obyčejný člověk? Nic? Jen čekat, co udělají vlády světa a jak budou reagovat jednotlivé národy na různé národnostní nebo náboženské konflikty? Něco přece jen udělat můžeme. V několikaletém projektu Modlitba za svět putujeme doslova po celém světě: každé první pondělí v měsíci v 17:30 je u Sv. Gotharda sloužena mše za určitou zemi, po níž následuje přednáška, ukončená představením státní hymny. Celý měsíc se pak společně i osobně modlíme na úmysly, týkající se této země. Chceme prosit Boha za bezpečný svět, aby byl místem života nejen pro nás, ale i pro ty, kteří se teprve narodí.

Čína

5. prosince 2022 – 1. ledna 2023

Pomineme-li současnou válku na Ukrajině, kromě Ruska a Ukrajiny se bezesporu ve světových médiích vedle Spojených států amerických nejčastěji mluví či píše o Číně. Země, která je permanentně kritizována za svou politiku, která neumožňuje jiný než vládní pohled na svět a jeho fungování. Země, která bezostyšně okupuje nejen Tibet, ale usiluje polknout i donedávna ekonomicky i politicky nezávislý Tchaj-wan. Země, kterou si žádný stát vlastně nechce rozdělat a s níž je dobré a výhodné udržovat přinejmenším férové a korektní diplomatické vztahy.

Čína je země mnoha kontrastů, které si každý návštěvník uvědomí vzápětí po vystoupení z letadla v hlavním městě, kdy pohled na mrakodrapy, množství bank, rušný pohyb na ulicích a celkově na „kapitalistický styl“ fungování reklamy včetně světelných log a obřích billboardů dokáže zcela zmást jakoukoli podjatou představu o skomírající ekonomice tohoto asijského hospodářského tygra. Stačí však odjet sám několik desítek kilometrů za Peking, do míst, kde kromě čínské abecedy nenarazíte na žádný jiný druh písma a kromě čínštiny se nedomluvíte žádným jiným jazykem, abyste poznali odvrácenou tvář celého systému, když se velmi stěží nejen zorientujete, kde vlastně jste, ale vlastně i dokážete bez pomoci jiných vrátit zpět do pohodlí hotelu, kde budete ještě dlouho přemýšlet, jak mohou čínští venkované přežít v tak bídných podmínkách a bez státem hrazeného sociálního či zdravotního pojištění.

Čína je země tak různorodá, že jakékoli zjednodušování jí vlastně ubližuje. Můžeme psát o tom, že je to země typické kuchyně, kterou známe i u nás, ale když budeme v Číně hledat typická jídla, bude se nám točit hlava už jen z toho, že nebudeme vědět, kterou část Číny lze považovat za typického představitele gastronomie. Můžeme mluvit o absenci historických památek, jelikož proslulá kulturní revoluce Mao Ce-tunga v letech 1965–1969 zbourala většinu budov, které jen trochu připomínaly dobu císařů či „zastaralou“ ideologii předchozích století, nicméně je to právě Čína, která má na seznamu památek UNESCO

největší počet památek. Můžeme nadále přetrvávat v zaběhnutém myšlení, že náboženský život v Číně je v důsledku tvrdých komunistických represí zcela vymýcen, stačí však navštívit některý z katolických kostelů nebo budhistických klášterů, aby návštěvník zůstal v pochybnostech, zda takto živé komunity věřících i mnichů vůbec ještě existují někde na evropském či americkém kontinentě.

Čína je země tak veliká, že se v ní odehrává nepřehledné množství událostí světového a globálního významu každý den, aniž by se jimi stihla média zabývat. Kdo z nás například zaregistroval, že roku 2008 zahynulo při jednom z opakujících se zemětřesení v západní Číně přes 90 tisíc lidských obětí anebo že v letošním roce Čína předběhla USA a dostala se na světovou špičku výzkumných a vědeckých programů? Kdo z nás ví, proč na každých olympijských hrách patří čínští sportovci k těm, jichž se soupeři nejvíce obávají, anebo jak je možné, že při všech těch negativních informacích, které v sobě o této zemi máme, produkuje Čína tolik uměleckých zážitků a kvalitního zboží?

O Číně můžeme říct, že o ní mnohem více věcí nevíme, než víme, a že je to země, v níž lidé právě proto potřebují pomoci. Jsou to miliony obyčejných obyvatel, kteří nezapadají do obrazu, který tato velmoc vysílá směrem navenek, a jejichž osud může být právě proto velmi rychle a definitivně zpečetěn, že mají jiný názor, než je ten „správný“.

Večer věnovaný Číně – 2. ledna 2023:

17:30 mše svatá s úmyslem za Čínu; 18:15 prezentace základních informací (*Kryštof Vondráček*), historických a náboženských souvislostí (*P. Miloš Szabo*) a monitoring současného dění v zemi (*Jiří Václavek*)

Představují se členové pastorační rady farnosti:

Patrik Benda, řadový člen pastorační rady, je snadno přehlédnutelnou postavíčkou bubenečské farnosti: nízkého vzrůstu, plešatý a obtulštělý, s výrazně půvabnou a kudrnatou ženou a neidentifikovatelným počtem dětí. Psát sám o sobě se stydí, tak jsme ho museli vyzpovídat.

Známe se už skoro k padesátce let, Prašátko, Palčíku, Piškote, Patriku, jak tě mám oslovovat?

Ale jo, můžeme si rovnou tykat. A přezdívky vynech. Nebudeme je tahat z propadliště dějin.

Jak chceš. Co teď děláš, Patriku?

Aktuálně rozhovor sám se sebou. Jestli se ptáš na zaměstnání, znáš to...

Neznám.

... devatero řemesel, desátá bída. Ale vším, čím jsem byl, byl jsem rád. Povoláním jsem pak bohemista: jak ten Jonáš před tím celý život utíkám, ale čeština a práce s texty mě stejně pořád dohání a chytá za pačesy, ani v té velrybě se neschovám. Boží humor je nezměrný.

A co děti? Mají si kde hrát?

Virtuální prostor je vcelku nekonečný, ač tady dole se trochu tísníme. Na všelijakých apokalyptických prognózách je nejpůvabnější, jak nevycházejí; ostatně všechny vlasy na hlavě máme spočítány, takže přehnané starosti o zítřek nechme...

Stop, na to jsem se neptal! Myslel jsem na tvé potomky, pár jich máš, ne?

Jak šípů v toulci sice ne, ale nestěžuji si. Jsou to sice bezmála náboženští fanatici, čéče, oni chodí do kostela klidně i ve všední den a modlí se jak diví, inu, asi musí krapet vyrovnávat mou příliš světskou povahu a u te brány nebeské se mě trochu zastat. Já se starám o náš vztah k Tchaj-wanu (tento starý fór má nicméně v dnešní geopolitické situaci jiný zvuk!) a chléb vezdejší, děti o věčnou spásu naší rodiny. Máme to doma takové rozdělené.

Ale ve farnosti se, pokud vím, o něco staráš: jsi vedoucí Biblické hodiny.

To máš tak: páter Miloš probírá Písmo svaté chronologicky a tak systematicky a důkladně, že dává téměř bezbřehé životní perspektivy. Jestli vydržím mu s tím pomáhat až do

konce, a je to čím dál napínavější!, tak budu atakovat věk toho patriarchy z Archy, Noe, ne?

To bude on... A jak ses dostal do pastorační rady?

Jestli jsem byl zvolen, tak navzdory: koho jsem znal, toho jsem zaklínal, ať mi hlas nehodí! Ostatně soudím, že náš duchovní otec má rád názorové vějíře: zastupuji staré konzervativní páprdy.

A máš vůbec nějaké dobré vlastnosti?

Pro groš bych přes plot skočil a koleno si nechal vrtat, ale to asi není zrovna ctnost, co? Žárlivý jsem jako Hospodin, ale oba tušíme, že co je dovoleno bohovi (natožpak Bohovi), není dovoleno volovi... Hodně doufám v Pá-novo milosrdenství, ergo odpouštím, co se do mě vejde, víš, abych si tam nahoře udělal očko. Snažím se slučovat lidi, vedu filmový a literární kroužek a tak. Jo a napsal jsem jednu zbožnou báseň: Bože dej, / ať nejsem zlej.

Aspoň něco, kámo. Tak zlom vaz a ať se ti daří.

Tobě taky.

rozhovor vedl Patrik Benda

Milí čtenáři,
rok se s rokem sešel, a vy již jistě netrpělivě očekáváte informace o vánočním stromu splněných přání a tříkrálové sbírce. Všechno bude!

V minulých dvou letech byl náš strom splněných přání poznamenán celosvětovou pandemií. Poslední dva ročníky byly zaměřeny na seniory z naší farnosti. Vzhledem k celkové náladě ve společnosti bylo patřičné, že jsme byli jako farnost v užším kontaktu a dávali si různým způsobem najevo, že o sobě víme. Pevně věříme, že v tom nadále pokračujeme! Letos jsme se po zralé úvaze rozhodli tuto akci zacílit mimo farnost a na jinou skupinu, a to následovně. Bubenečský vánoční strom splněných přání 2022 podpoří dobrovolníky sdružené v Iniciativě Hlavák. Konkrétní forma je v tuto chvíli v jednání, o všem budete včas informováni.

O koho se vlastně jedná?

Iniciativa Hlavák je neformální dobrovolnické uskupení pomáhající lidem, kteří jsou z různých důvodů nuceni opustit své domovy, jejich spojujícím prvkem je cesta přes pražské Hlavní nádraží. Bez základního vybavení zde často z jakéhokoli důvodu uvíznou i na několik nocí. Iniciativa vznikla v roce 2015 v reakci na příjezd uprchlíků ze Sýrie, Iráku a Afghánistánu. V současnosti se jedná o jedinou organizaci, která na nádraží koordinuje a poskytuje pomoc uprchlíkům ze Sýrie, Ukrajiny a dalších zemí bez ohledu na národnost. Dobrovolníci pomáhají s orientací na místě, poskytují důležité informace a základní humanitární pomoc. To všechno s velkým nasazením ve svém volném čase (vedle zaměstnání) a často s vynaložením vlastních materiálních prostředků! Podporou dobrovolníků chceme vyjádřit vděk za jejich práci a nasazení a zároveň alespoň minimálně přispět k tomu, aby se při vykonávání dobrovolnické činnosti cítili o něco komfortněji.

Více na webových stránkách Inicativy Hlavák: www.iniciativahlavak.cz

Ohledně organizace celé akce a termínů, kdy bude možné se do stromu zapojit, vás budeme informovat v ohláškách. Děkujeme! Na začátku následujícího roku se od 1. 1. do 15. 1. 2023 uskuteční tradiční tříkrálová sbírka, pořádaná pod hlavičkou Charity Česká republika. Stejně jako v minulých letech putuje nemalá částka zpět do naší farnosti na náš záměr, o němž budete informováni v příštím čísle. Stejně jako v minulých letech sháníme koledníky! Chcete vědět víc? Chcete se stát koledníkem? Neváhejte a oslovte nás dřív, než oslovíme my vás! Děkujeme!

Vaši

František a Anežka

(kontakt: farnicharita@farnostbubenc.cz)

7. prosince 2022

159. POUČENÍ PRO KNĚZE A LAICKÉ OSOBY

Leviticus, kap. 22

Zatímco v prvních dvou biblických knihách Bůh zvěstuje – nejen židovskému, ale každému – člověku ty základní informace o sobě samotném, ale i o člověku a jeho sounáležitosti s ostatními lidmi, jakož i o nebezpečí, do něhož může upadnout, když se odvrátí jak od Boha, tak od jeho příkazů nebo jeho společenství, kniha Leviticus je souhrnem příkazů a nařízení, jejichž smyslem je vytvořit takové lidské společenství, které přežije jakýkoli tlak a nebezpečí zvenčí i zevnitř. Hora Sinaj je v biblické řeči místem Božího zjevení a lidstvo se neposune ve svých dějinách dál, dokud nepřijme to, co mu Bůh skrze Mojžíše zvěstuje: právě pod tímto vrchem se formuje nový Boží národ, jehož dalekým cílem je zaslíbená vlast, domov, který je od věků Bohem připraven pro jeho lid. V tomto lidu má své místo i svůj úkol jak kněžská třída, tak i laické osoby.

14. prosince 2022

SDÍLENÍ

Leviticus, kap. 17–22

Tentokrát sdílení nebude jednoduché, protože se může projevit individualistický pohled na všechno, co je součástí tzv. Zákona svatosti, nebo chceme-li dát přednost jinému synonymu – Řádu čistoty. Nejenže pod vlivem tradiční výchovy a někdy i nesprávného výkladu v katolických kruzích slovo svatost rezervujeme pouze těm, kteří už jsou u Boha, a termín čistota pouze na oblast sexuality, ale jsou to právě tato dvě slova, která nám mohou činit problém pochopit, protože často spolu souvisí: Bůh nazývá nečistotou, tedy smilněním, všechno, co se provádí jinak, než on požaduje, hlavně v oblasti osobní či společné bohoslužby. Na prvním místě má být On vždy, když je člověk doma o samotě, jakož i když se stýká s druhými. V pohlavní oblasti spatřuje Boží

Slovo jedno z největších nebezpečí, kdy se bude člověk chovat tak, jak to chce on sám a kam Boha zkrátka pouštět odmítne.

21. prosince 2022

160. KALENDÁŘ SVÁTKŮ

Leviticus, kap. 23

Tato kapitola přináší propracovaný seznam svátků, které má a bude izraelský lid zachovávat předepsaným způsobem. Odráží se v něm sice zemědělský charakter jejich původu, nicméně na některých detailech je už znát, že je myšleno i prostředí a doba usazeného lidu městského typu. Svátek jako zasvěcený den tak představuje důležitý bod každodenního života, jenž zastavuje myšlenky na sebe a na pozemský pomíjivý svět a přesně stanoveným kultem je nasměruje do oblastí věčných, Božích a na ostatní lidi, s kterými sdílí jednu zem, jeden národ, jednu rodinu. Teprve toto povědomí může být nezištným a pravým důvodem k trvající radosti a veselí, a to ve všech osadách a po všechna pokolení. Lid, který neumí správným způsobem slavit anebo neumí slavit vůbec, se může řídit do záhuby, která ho ohrožuje nejen zvenčí, ale i zevnitř.

Stávající liturgie mše svaté je výsledkem dlouholetého vývoje, přičemž se církev snažila a snaží vložit to, co bylo založeno samotným Ježíšem, do symbolů a gest, srozumitelných lidem, kteří jsou na mši přítomní. Rozlišování toho, co je Božího, a co lidského původu, je důležité právě proto, aby se z eucharistického shromáždění nestalo pouze lidové shromáždění, a naopak aby se mše svatá, která vznikla jako dar pro lidi, v mylném domnění, že jde o čistě Boží záležitost, nevzdálila od lidí natolik, že přestanou rozumět cíli a smyslu, proč mají být na ní účastní.

Platí osvědčené pravidlo, že kdekoli a kdykoli se vytratilo to, co bylo založeno Bohem, ale také kdykoli a kdekoli ustrnula církev na nějakých čistě lidských tradicích, které přestaly být srozumitelné, postupně se ztrácel zájem i o samotnou mši svatou. Nesmíme zapomenout, že Ježíš zůstal v podobě chleba právě proto, aby byl rozdáván dál všem, kteří mohou k této hostině přistoupit. Proto kromě Ježíšových slov proměnění je stejného Božího původu forma hostiny a nutnost lidského společenství, přítomného kolem stolu, kam Ježíš kdysi pozval apoštoly a dnes zve kohokoli z nás, abychom aspoň přišli blíž a poznali tuto nabídku. Někteří tradicionalisté laskavě prominou, že když se příliš soustředí na formální záležitosti mše, které sahají do středověku, ohrožují Ježíšův úmysl úplně stejně, jako když liberální katolíci zruší podstatu proměňovaného chleba či vína anebo promění způsob podávání na samostatné přebírání eucharistie.

Tento cyklus, který už několik let ve farním časopise farníkům nabízíme, má pomoci lépe rozumět tomu, co se kdy ve mši děje. Dostali jsme se až do chvíl, které těsně předcházejí svatému přijímání. Oproti předchozím modlitbám, které vyslovuje kněz a kterým ostatní lid pouze naslouchá, je tato část liturgie – anebo přinejmenším může být a je velkou škodou, když není – neobvykle lidská. Otčenáš není pouze naučená modlitba, kterou máme společně při mši odříkat, je to modlitba, která nás vyzývá k propojení, k sblížení, k odpuštění, k šíření Božího království na zemi... A to se děje skrze nás, a nejen v kostele: pokud se však ani v kostele neumíme jeden k druhému přiblížit, usmát se na sebe, chytout se za ruce či si je aspoň navzájem podat, pak platí apoštolo-vo slovo o tom, že kdo neprokazuje konkrétně lásku svému bližnímu, nemiluje ani Boha. A to ani tehdy, když to tvrdí a je o tom přesvědčen. Bůh má zkrátka jiný názor. A na rozdíl od toho našeho je vždy pravdivý.

Pokračování Všeobecných pokynů k římskému misálu:

160. Potom kněz vezme patěnu nebo ciborium a přistoupí k přijímajícím, kteří přicházejí obvykle průvodem.

Není dovoleno, aby si věřící brali proměněný chléb a posvátný kalich sami, tím méně aby si je podávali mezi sebou z ruky do ruky. Věřící přijímají vkleče nebo vstoje, podle toho, jak to stanovila biskupská konference; přijímají-li vstoje, doporučuje se, aby před přijetím svátosti projeвили úctu způsobem, který stanoví tytéž normy.

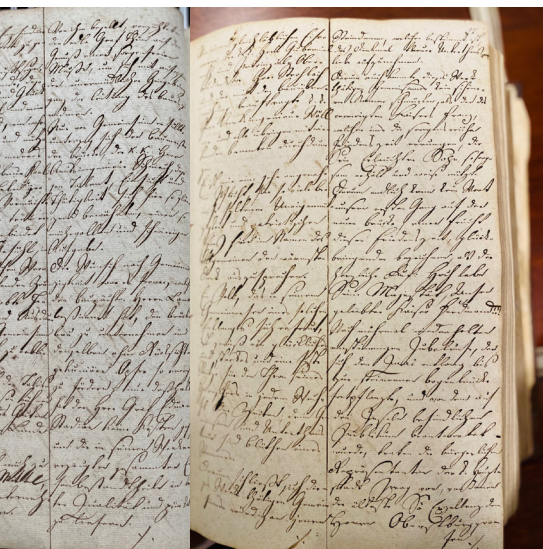
161. Podává-li se pouze pod způsobou chleba, kněz ukáže každému zvlášť poněkud pozdviženou hostii a říká: Tělo Kristovo. Přijímající odpoví: Amen, a přijme svátost do úst nebo, kde je to dovoleno, na ruku, podle vlastního rozhodnutí. Když přijímající dostane svatou hostii, hned ji celou sní.

Při přijímání pod obojí způsobou se zachová obřad popsáný na příslušném místě.

162. Při podávání svatého přijímání mohou knězi pomáhat jiní přítomní kněží. Nejsou-li k dispozici a počet přijímajících je příliš velký, může si kněz prizvat na pomoc mimořádné přísluhovatele, tj. řádně ustanoveného akolytu nebo i jiné věřící, kteří k tomu byli řádně pověřeni. V případě nutnosti může kněz vhodné věřící pověřit jednorázově.

Tito přísluhující nepřístupují k oltáři dříve, než kněz přijme, a nádobu se způsobami Nejsvětější eucharistie určenými pro podávání věřícím dostávají vždycky z ruky celebrujícího kněze.

Otevření nového Řetězového mostu přes Vltavu

3.–4. listopadu 1841

(pokračování slavnostního projevu nejvyššího purkrabí hraběte Karla Chotka)

str. 56 – slp. 1

Ano! Tato smělá stavba, jakož i všechno krásné a dobré v této zemi, jsou jakýmsi talismanem, který připomíná zdejší smysl pro společné blaho.

A právě tento smysl pro společné dobro jsem neváhal oslovit, abych si byl jistý prostředky, které byly k tomuto velkému podniku zapotřebí.

str. 56 – slp. 2

Šlechetný hrabě Thun, prodchnut právě tímto společným duchem, zřekl se bezstarostného života a s neúnavnou obětavostí se zcela oddal vedení stavby. Zcela naplněn tímto duchem se namáhavého a obtížného úkolu ujal stavitel mostu, c. k. autorizovaný inženýr Schnirch¹, jehož talent, prozíravost a přičinlivost se zde tak skvěle osvědčily.

Obecná prospěšnost byla i přáním pověřeného stavitele, pana Lanny², a stála za jeho rozhodnutím uskutečnit a energicky podpořit stavbu mostu bez ohledu na finanční oběti: i proto se pan hrabě Eduard Stadion³ nezděračal vynaložit velké náklady, aby mohl ve svých závodech vyrobit železné součásti mostu a dodat je přesně a v nejlepší kvalitě.

str. 57 – slp. 1

Stejně chvályhodnou horlivostí byli prodchnuti i c. k. pan guberniální rada a oblastní vrchní stavební ředitel pan Strohbach, jakož i pan inženýr Wöllner, který byl pověřen stavebním dozorem, a všichni ostatní zúčastnění úředníci.

Je mou příjemnou povinností, vyslovit jménem širokého obecnstva nejvřelejší díky všem, kteří zde přinesli tak četné důkazy nezištnosti a patriotického nadšení. Národ, jehož pospolitost se těší takové svornosti, zůstane jistě šťastným a silným a bude i nadále pevnou oporou pro trůn svého panovníka i v proměnách času, neboť smysl pro společné dobro a věrnost poddaných jsou květy jednoho kmene. Proto důstojně zakončujeme toto dílo účinné svornosti právě na onom kamenném valu,

str. 57 – slp. 2

na němž bude zbudován památník věrně lasky Jeho poddaných⁴. A proto nemohlo toto dílo čínorodé pospolitosti ozdobit žádně krásnější jméno, než jest jméno našeho zvěčnělého císaře Františka, který nám vydobyl pozehané časy míru, jež Jeho vznešený syn tak starostlivě udržuje a moudře využívá.

**foto: Mgr. Štěpán Duhán
transliterace, transkripce a překlad:
PhDr. Miroslav Kunštát, Ph.D.**

¹ Ing. Bedřich Schnirch (1791–1868) navrhl řadu technicky náročných mostů a lávek, např. ve Vídni, Strážnici, Děčíně a Jaroměři. V r. 1838 byl pověřen vypracováním plánu na nový řetězový most pro Prahu.

² Vojtěch rytíř Lanna starší (1805–1866) byl známý, původně českobudějovický stavitel, obchodník a průmyslník. Pro stavbu nového pražského mostu dodávala jeho firma veškerý materiál.

³ Eduard hrabě Stadion-Thannhausen (1797–1844) mj. založil kdysi proslulé železářny v Chlumu u Třeboně, které zanikly na počátku 20. století. Byly zde mj. vyrobeny i koleje pro koněspřežku České Budějovice – Linec.

⁴ Hrabě Karel Chotek zde měl na mysli současně budované Staroměstské nábřeží (dnes Smetanovo), které v letech 1841–45 postavil z žulových kvádrů Vojtěch rytíř Lanna st. Již tehdy zde byl připravován pomník císaře Františka I. s alegorickými postavami českých stavů a krajů podle návrhu architekta Josefa Kranner a sochaře Josefa Maxe. Tento pomník (nazývaný též Krannerovou kašnou) byl odhalen v r. 1850.

POZVÁNKA NA ŽELEZNIČNÍ DEN U SV. GOTHARDA

Tatínkové, přijďte si pohrát s elektrickými vláčky, děti vezměte s sebou a maminky také, dají si v kuchyni třeba kafičko s ostatními maminkami.

KDY: Na svátek Svaté Rodiny **30. prosince 2022**

KDE: Na faře u Sv. Gotharda (Krupkovo náměstí, Praha 6)

PROGRAM:

- 9–10 stavíme 1. železniční trať
- 10–12 jezdíme po 1. trati
- 12–13 přestávka na oběd
(něco bude k dispozici, nebo si přinesete, nebo si skočíte domů, nebo zajdete na Slamník)
- 13–14 stavíme 2. železniční trať
- 14–16 jezdíme po 1. i 2. trati současně
- 16–17 demontáž a úklid
- 17:30 mše svatá v kostele na slavnost sv. Rodiny
(tatínkové s maminkami si tam mohou obnovit manželský slib)

Můžete přijít na dopolední nebo odpolední program, na začátek a pak přijít zase na další bod programu anebo klidně zůstat po celý den. K dispozici bude Lego, Merkur, zvířátka, vojáčky, Kapla, dřevěné kostky.

Těšíme se na Vás: *Vojta (st.) a Tom Dynybylovi (otec a syn)*

BOHOSLUŽBY VE VÁNOČNÍ DOBĚ:

sobota 24. 12. 2022	Štědrý den	16:00 štědrovečerní mše pro děti 24:00 půlnoční mše s Rybovkou
neděle 25. 12. 2022	Boží hod	9:00 mše svatá s koledami 10:30 mše svatá s koledami
pondělí 26. 12. 2022	sv. Štěpán	9:00 mše svatá
pátek 30. 12. 2022	Svatá Rodina	17:30 obnovení manželských slibů
sobota 31. 12. 2022	konec roku	17:30 poděkování Bohu za rok 2022
neděle 1. 1. 2023	Nový rok	9:00 mše svatá 10:30 mše svatá

OSTATNÍ PROSINCOVÉ AKCE A AKTIVITY NALEZNETE NA ZADNÍ STRANĚ ČASOPISU

MŠE SVATÉ V KOSTELE SV. GOTHARDA

úterý	17:30
středa	17:30
čtvrtek	6:30 (roráty při svíčkách)
pátek	17:30
neděle	9:00
	10:30

ÚŘEDNÍ HODINY V KANCELÁŘI

středa 14:30–16:45

OTEVŘENÝ KOSTEL

pátek 15:00–17:00

ZPOVÍDÁNÍ

30 minut před každou mší kromě prvního pátku a neděle

PRAVIDELNÉ AKTIVITY

zkouška sboru	pondělí 18:30
modlitba růžence	úterý 17:00
biblický večer	středa 18:30
modlitba nešpor	pátek 17:00
náboženství dětí	skupina A: úterý 15:00 skupina B: úterý 16:00 skupina C: úterý 17:15

AKCE MĚSÍCE

1., 8., 15., 22. 12. 2022	roráty při svíčkách (6:30)
2. 12. 2022	výstav Eucharistie (17:00)
3. 12. 2022	úklid kostela (8:00–11:00)
4. 12. 2022	sbírka na bohoslovce (9:00, 10:30)
4. 12. 2022	mše svatá na Karlštejně (15:00)
5. 12. 2022	Modlitba za Čínu (18:15)
8. 12. 2022	slavnost Neposkvrněného početí Panny Marie (6:30)
16. 12. 2022	návštěvy nemocných a starých farníků (9:00–12:00)
20. 12. 2022	předvánoční zpovídání (14:00–17:00)
23. 12. 2022	vánoční příprava kostela (18:30–20:00)
24. 12. 2022	štedrovečerní mše pro děti (16:00)
24. 12. 2022	půlnoční mše s Rybovou Českou mší (24:00)
25. 12. 2022	slavnost Narození Páně (9:00, 10:30)
26. 12. 2022	svátek svatého Štěpána (9:00)
30. 12. 2022	železniční den na faře (9:00–17:00)
30. 12. 2022	obnovení manželských slibů (17:30)
31. 12. 2022	ukončení roku 2022 (17:30)

EKONOMICKÉ OKÉNKO

Na provoz farnosti a její opravy lze přispět pravidelnou kostelní sbírkou, ale i elektronickou platbou prostřednictvím QR kódu, jenž se nachází na zdi u vchodu do kostela, na webu farnosti v sekci Kontakty anebo i zde na této stránce: stačí ho načíst v aplikaci mobilního bankovníctví: přednastavená částka, kterou každý může upravit dle svých možností, je 100.- Kč.

Můžete-li přispět na chod farnosti anebo na některou oblast jejich aktivit finančním darem, můžete tak učinit anonymně do některé kasičky kostela ve zdi anebo jednorázovým převodem či trvalým příkazem na číslo účtu farnosti 201333389/0800, vedeného v České spořitelně. Účel tohoto příspěvku vyjadřuje zvolený variační symbol (VS):

- a) oprava elektřiny, topení, nutná údržba: VS 5052018
- b) běžný provoz kostela a aktivity farnosti: VS 3032019
- c) charitativní a humanitární projekty: VS 1012020

běžný provoz kostela
a aktivity farnosti

oprava elektřiny, topení
a úprava sakristie

†ubeneč

Farnost sv. Gotharda Praha – Bubeneč
Krupkovo nám. 32/6, 160 00 Praha 6
e-mail: farnost.bubeneč@gmail.com
IČ: 61380288, č. účtu: ČS 201333389/0800
farář P. Miloš Szabo, mobil: 731 625 968
www.farnostbubeneč.cz FB: Farnost Bubeneč